

Bodó Csiba Gizella

'7 77 2007 Hetvenhét vers

BODÓ CSIBA GIZELLA

'7 77 2007 Hetvenhét vers

A szerző eddig megjelent művei

Az Út / versek / 2003

Rózsa és kereszt / versek / 2003

Sorsom lábad elé... / versek / 2005

Szentföldnek útjain / úti-gondolatok / 2003

Egyipt avagy Sepsesz Ankh / útirajz / 2003

A rózsaszín ország Jordánia / útirajz / 2003

Hullámok / elbeszélések / 2003

Szikrák / kis „füves” könyv / 2003

A Csend-életem / önéletrajzi regény / 2005

ÉG-KÖ / esszék-elbeszélések, versek / 2007

BODÓ CSIBA GIZELLA

'7

77

2007

Hetvenhét vers

Budapest

2008

ISBN 978-963-87769-3-8

© Bodó Csiba Gizella

Szerzői kiadás

Kiadási szolgáltatások:
PodPress (Ad Librum Kft.)

A könyvvel kapcsolatban további információk érhetőek el
az alábbi címen:

<http://podpress.hu/BodoCsibaGizella/>

A természet együtt él

Felhők vonulnak rendetlen rendezettségben,
ellen irányban varjak lebegnek
szárnyukkal legyezve a felleg sereget,
égig nyúló fenyők hegyén picit pihennek.

Ellen mozgások, mozgások ellen
De nem ellensége egyik a másiknak,
A természet együtt él, természetével
csak ember lép ellene embernek
csak Te teszel ellene természetednek!

Budapest, 2007. január 3.

Még keveset éltem?

Saskeselyűk köröznek az égen
sompolygó sakálok a mélyen
Még keveset éltem!
Még keveset éltem!

Engedj még egy rövid vágát,
a kamilla rétet még ne kaszálják
had ússzak még a sodrásban
villanás marad csak utánam.

Magammal viszem mit láttam
megtapasztaltam, kiálltam,
amit szerettem, amit féltem
s már nem is keveset éltem!

Budapest, 2007. január 3.

Pálya-módosítás

Ózon lyukat stoppolok,
kemény vizet lágyítok,
esőerdőt locsolok,
melegítem a Napot.

Robinsonként alkotok,
már csak egyedül vagyok,
a Föld mágnesese elkopott,
mindenki lepotyogott.

Keringenek kinn az úrben,
hogy kerültek e nagy zűrbe?
Nem vigyáztunk a Földünkre
lakhelyünként már törölve.

Kereshetünk másikat?
Már új pályán az Igazak!
Kik megmaradtak a Földről,
kezdhetnek mindent előlről.

Budapest, 2007. január 12.

Ne illúziók

Ha újra és újra
illúziók inda-lépcsőin kapaszkodok,
magasságokba sosem jutok.
Lábam hálózza, visszahúzza
a látszat folyondár káprázata
s hová érnem kell, sohasem
jutok – Haza.

A kereső

A kereső mindig talál
egy kulcsot, egy jelet,
ami új kaput nyit
lehet, új titkok felé
s ha mindenről
megfeledkezett,
vezetik őt, aki keresett!

Budapest, 2007. január

Választottam

Még lélek voltam
Anyát, s Hazát választottam.
Anyám méhe volt a hazám,
majd a hazám mint anyám
méhe tartott szerelmes
közelében,
s védte létem, Ő volt vértem
érte voltam és Ő értem
mindezekért hálás voltam,
mindenem én választottam.

Budapest, 2007. január

Éveim gyűlnek

Éveim gyűlnek,
mint rongyaim
ládaszám,
s mint az
eső mosta medrek
mi körül öleli szám.
S ha tükörbe nézek,
magam fel nem ismerem
emlékeimben,
mit szívemben
hordtam,
nem ez az arc
volt velem.
A kor úgy telepszik
rám, mint szikes
földi út pora
A poros ruha
majd itt marad,
mi ifjan tova libben
az a lélek mosolya.

Budapest, 2007. január 19.

Gyermekeim

Üressé tettem méhemet
s lelkem üressé tette
egy sebész keze
gyermekeim a verseim lettek
Kilenc kicsi kötet
Kilenc neveletlen kölyök
majd még két virgonc,
még nem egész kerek,
szemérmes, szorongó gyerek
csikorogva tárta ki életemet.
Könyveim – ti vagytok véreim
kik elmentetek, milyen vigasz ez?
Ennyit tehettem – utólag –
magamért és Ti értetek!

Budapest, 2007. január 20.

Nem én voltam

Mint darázs fullánkja
hatolt belém a mérgezett nyíl
fájdalmával egy négysoros levél.
Előbb édes, arany mézet hozott
majd e négysorossal mindent ellopott
az érhetetlen szigor, s a szavak
ostorától hevertem letörten,
szinte holtan, – nem értettem,
mért nem hallotta sikolyom:
az ördög nem én voltam!

Budapest, 2007. január 23.

Merénylet szavak ellen

Sort, sor követ
sorok jönnek sorba
mint rendezett menet,
a sor végén a szavak
a mélybe hullanak, a
ketté szakadt viadukt felett.
A sor elején még igaz a szó,
a betű kerek, de a sor végén
felrobbantják, mélybe rántják
a Matuska Szilveszterek!

Budapest, 2007. január 26.

Tekinteted már hiába keresem

Tekinteted keresem,
hogy fogva tartsam,
de az fa ágára szállt,
oldal ajtókat zárt,
mögötte talán várt,
tekinteted kerestem
de arcom tükörre
benne már nem talált.
Valaha hogy fogtuk
egymás pillantását
nem kellett semmilyen
beszéd, elég volt
szemed tavába merülni
s fogtuk egymás
morze jelét.
Rég eltévedt a pillantásod
mit titkolsz
hamis homály vetül
lelked tükörén?
Nem. Nem révedt ez a pillantás
csak már felfelé néz
s nem felém.

Budapest, 2007. január 26.

Hagyaték

Hamvakként szórják szét feledted testemet,
e gondolattal töltöttem a hosszú, langyos telet,
majd mégis úgy hagyatékoltam:
elment társam mellé temessenek.

Vannak kik fél világon át Kydron
völgyébe visznek kihűlt, volt életeket –
A test nem fog feltámadni, de lelkemet
az égi intéző együtt emeli majd Veled!

Budapest, 2007. január 26.

A Hold látogatása

Ki nézett be a szobámba –
Kereken – a telihold-világa.
Egymás arcába néztünk,
s azt láttuk, mindketten fénylünk!

Budapest, 2007. január 26.

Az alagút végén

A világ szürke napok óta,
mintha titokban egy
alagútba kúszna,
hogymajd az alagút végén
egy fém pallos metssze
a sötétet, s Te szavak nélkül
is megértsed – már tudod –
a jövő tiszta fényét elérted!

Budapest, 2007. február 21.

A Tűz-madár

Szemedben tűz ég,
tábortűz visszfénye
lángjai csillagszórókat
röptetnek az égre,
s a hevülés forró lángjából
ágakból rakott máglyából
táplálkozó fény-láng
lobog, surrog, lohad,
táplálja lelkedet
testednek étket ad.
Láva tűz égig ér
folyik a tűz folyam
gyász marad utána,
kihűlt kohó-salak.
Kell majd egy évszázad
benövöd holtodat
gyér-zöldből támad fel
a Tűz-madarad.

Távoli muzsika

A Tűz nagy vándor
 tapló kell, s kova
 elég egy szál gyufa
 s leég a korona.
 Tested hamvasztja,
 marad csak hamuja
 lassan mossza földbe
 a víz sugara.

Budapest, 2007. február 21.

Felhőktől-felhőkig

Magasságokból érkezik
 sötét, robogó felhőkből
 tavaszi zápor vesszein,
 szivárvány hídján kergetőzöböl.
 Égi áldás lesz-e vagy
 pusztító vihar,
 halk őszi eső, vagy
 villám-diadal.
 A lihegő sivatag hogy
 fogad magába
 s mint a szerelem

termékeny öle
nyílik ki, minden
halottnak vélt
elszáradt rózsája.
Összegyűlik szakadt
medrekben,
zuhatagok felé rohan
tajtékosan
nem ismer akadályt,
félelmet, gátat
magával ragad
állatot, házat.
Aztán megszelídül,
dalol a kanyarja,
olyan szelíd mintha
bölcső ringna rajta.
Egy ága elbújik
földi mélységekbe,
más ága beolvad
déli tengerekbe.
Pára száll mindenből
újra fel az égig,
új felhők, új erők
a Földet kísértik.

Budapest, 2007. február 23.

A Föld súlya

Földre hajtod fejedet
a mélység hangját figyeled
a Föld válaszol rezgésedre
felemel és elereszt.

A Föld gyomra most háborog,
láva gőzzel rád morog
földrengésben tántorog,
mert ezer tettel pusztítod.

Nem Ő bánt, csak visszaad!
Benne érik meg a mag,
ha ültetsz, termést visszakapsz
ha ártol, Őt pusztítod, s magadat.

Életünk Ő, a Kék Bolygó,
Napsugár fényében át forgó
Szépsége semmihez sem hasonló
éjjel Hold-hódoló az udvarló.

Hajdan leszálltak rá az Istenek,
hogy mindent megmutassanak Neked,
hogyan építsd, hogyan szeresd,
hogy butasággal tönkre ne tedd!

Atlasz, ki vállán hordozta
érezte súlyos a Föld fájdalma
terhét a világnak átadta,
remélte, a Fény lesz mi megtartja!

Budapest, 2007. február 23.

Szépségnek romlása

Erdők fátlansága,
mezők virágtalansága
lelkeknek árvasága
mi pusztít bennetek?

Szépségnek romlása
Szemeknek vaksága
becsesség bomlása
mi pusztít bennetek?

Természet gazdagsága
idők kezdetén megszületett
hívjátok elő tartalék fényetek,
pusztításnak többé ne engedjete!

Budapest, 2007. február 23.

Ami vagy

Elfogadom, hogy szerető
világgá járó, siető
ezüst hajú és lánglovag
egyetlen hívő akarat
Ami Vagy!

Ujjongó

Egy friss reggel meglepett örömmel
rámeredtem a világra.
Mézes kalács cukormáza
csurgott a fákra, a határra,
fehérben alvó, álmodó
füvekre, fákra ráfolyó
újévi reggel – ujjongó, foltos
köd-köpenyben is megbújó
fenséges téli takaró
De jó, hogy láttalak!

Budapest, 2007. február 28.

Fészek építőn

Fákat kócolt a kósza szél
árnyékából kopott bundájú
macska figyelt, mint napra
kitett molyrágta muff,
mi a telet épp hogy kibírta.
S a mohától tömör pázsiton
mi bár smaragd éke kertemnek
valami mégis sivatagos,
kiszáradt medre lelkemnek.

Ujjongó örömben kellene szólnom
Trillázva fütyülni szívemnek,
örömből puha takarót hordani
holnapot épülő fészkemnek.

Velence, 2007. április 10.

Ködben marad

Párás tájakon,
terméskő házakon
hagynék jeleket.

De a ködben marad,
barlangokban fakad
minden felelet.

Budapest, 2007. április 11.

Hátra hagyott szavak

Hátra hagytam minden szavamat
s az idő húzza mint esküvői
kocsi a felfűzött sörös dobozokat
kongjanak, míg a zsinór el nem szakad.
S a szavak elgurulnak az út két oldalán,
landolnak árkok alján
lakodalom vígságára már nem jutnak el
a harang kondulás fogadja, s emeli fel.

Budapest, 2007. április 11.

Magányosan

A világító torony
sem magányosabb
mint a homlokom
mögött a kifakult
álmok futó sora,
nem világítanak
mint a torony
forgó reflektora.

Sötét víz fölött
a hallgatásom,
hullámokra hagyom
minden csobbanásom
egyszer majd a
partra veti az ár
s minden szót
valaki megtalál
millió év után
amikor már csak
kagylóba kövült
emlék a halál.

Budapest, 2007. április 11.

A tűz románca

A tűz románca
zománcba égve
nap-küldte
fénye visszaragyog
születése színhelyére.
Átsüt rétegein
a mélységek mélye
a föld ereje, lüktetése,
csillag sziporkák
hulló röptéje
szárnyak kifeszítettése
Főnix új életre
éledése, s
láng létünk
ellobbanó gyönyörűsége.

Budapest, 2007. május 1.

A férfi könny

A férfi könny legördülése
sziklás hegyek megindulása
megremegtet, mint a
föld mélyének felszakadt,
fájdalmas morgása.
A férfi könny néma üvöltés
ritka a folyókká duzzadása
szétmorzsolt bazalt
a lélek veremben
a férfi könny
a remény halála.

Budapest, 2007. május 10.

E tüzet nem táplálom

A lángok az égre csapnak
szikráik szárnyatlan
repülnek, magasba érve
a légbe olvadnak.

Lángoltam én is,
s röptettem lelkem
belső fészkem kék-madarát
csőrömmel etettem.

Most parazsam felett
kuporgok fázón,
csak a világ izzik
mindent gyalázón.

Már nem kapcsolódom
a táncba, a világ csak
csinálja, mintha nem
tudná; a gyűlölet játszma
mindent leéget!
Szeretet batyummal
mint szárnyatlan szikra –

magasabbra érek!

Budapest, 2007. május 16.

A szomorú utas

A Göncöl-szekér
ablakomhoz állt
s kiszállt belőle
egy szomorú utas.

Kifogta az éjszín
lovakat, s csak
három csillag
adta a rudat.

Az utas szólni
kívánt hozzám,
csillag pecséttel zárt
levelet hozott

De kelet felől
derengeni kezdett,
az ég alján vérszín
fény uralkodott.

E fény-vesszőtől a
négy sötét pej ló
ki tudja okát –
megbokrosodott.

A Göncöl-szekér
– immár lovak nélkül –
az éji égről
elszáguldozott,

A szomorú utas
dolga végezetlen,
a foszlott levéllel
köddé változott.

Budapest, 2007. május 16.

30

Fényt akarjatok

Orchideák nőisége,
piros pipacs tüzesége
könnyű pitypang légisége
Teremtés csodái vagytok.

Sötét árnyak fény-hiánya,
fotók – negatívája,
bánya mély gyémántja
Ti mit akartok?

A Nap az mi ragyogtat
Magodból kihozhat
Képeket előhívhat
Teremtő képmásai
– Fényt akarjatok csak!

Budapest, 2007. május 17.

A Szent-Márton hegyen

A Szent-Márton hegyen, ahol lakom
vadrózsa kúszik az ablakon
egy mókus indul minden reggel,
s visszatér az alkonyon.

A Szent-Márton hegyen, ahol lakom
valaha erdő volt a domboldalon,
s legendák szerint a király is,
részt vett gyakorta a hajnali vadászaton.

Ma már házak erdei állnak,
az emberek nem köszönnek a fáknak,
a szarkák reggeliért kiabálnak,
a varjak mohón esnek a tele kukáknak.

Egy ős-gesztenye áll – idő-dacoló
öt emelet magas felhőkarcoló
törzse körbenőtt egy vasbilincset
s rozsdás ácskapocs-fullánk – a civilizáció.

De Ő minden tavaszt megünnepel
ezer gyertyát gyújt fehér, illatos virága
– rendszerek jönnek, mennek,
századok múlnak, vagy percek –

Ő áll, él, virágzik – elereszt,
hiszen ezért teremtetett a világra!

Budapest, 2007. május 20.

Körforgalom

Ami már volt, az a holnap is,
A holnap is volt már egyszer,
a Földre a Teremtés ráborult
mindent szabadító szerelemmel.

Mi tegnap tiéd volt, ma is a tiéd
mert senki semmit nem birtokolhat
kölcsonbe kaptad mindened
Úgy dukál hát, hogy a kijáratnál
visszaadjad!

Budapest, 2007. május 22.

Porrá leszek

Nem vészek el ha por vagyok,
megkeményedem ha kő.
Új születéssel újként gondolkodom
a szellem szabadsága és szárnya nő.
Mi itt idő, a végtelenben végtelenség
Fényév centivel hogyan mérhető?
Széllel járom a világot, köpenyébe rejtető
lelkem könnyű pihe, – emelkedő.
Csontom por formába hullik jövőm elébe
mi szemem fényében már tetten érhető.

Budapest, 2007. június 2.

Egyek voltunk

Kezem szívedre,
szívem a kezedbe
már nem helyezhetem,
de a fuvallatban,
az éj-pókhálóban,
rám hulló levélben
nem Te érintesz-e
Kedvesem?

Titkon nem vagy-e itt,
szobámban;
a gazella szemében,
mi bronzban ül?
Nem Te borzongsz-e
át minden rezdülésben
testemen kívül és belül?

Hisz egyek voltunk
röpke-sokáig,
elválaszthat-e halál,
ha a lélek örökre egyesül?

Budapest, 2007. június 2.

Tiltott gyümölcs

A Paradicsom még zöld volt
Ami tiltva volt az a gyümölcs!
De tiltott volt-e a kígyó sziszegése
A bűn, ami örök életet ölt?

Eredendően vajon mi volt?
A csábító fa honnan eredezett?
Mi csábítunk, vagy minket csábítanak
Valahol minden parancsolat elveszett!

A bűn burjánzó sárkány
Hét fejét ezerszer levághatod
Már mindenhol kiűzettél
csak az alma csutkáját rághatod!

Velence, 2006. június 6.

Ébredés

A nyitott ablakon osont be
Szememet megérintette az ébredés
A nap arany-kévéje úgy hajolt felém
mintha tévedés lenne a megérkezés.

Természet-Mester soha sem téved!
Legjobb ha ráhagyatkozom
Álmaim elhagyom fény-érintéstől
s arcom a nap-fürdőben megmosdatom.

Velence, 2007. június 6.

Miért?

A tiltott gyümölcsöt mért szeretjük jobban,
a lopott méz miért édesebb?
Ha Shakespearet nézel modern rendezésben
miért mulattatnak a trágár részletek?

Mért biztatnak mindenhol pörgésre?
Mért forgotod veszettül lét-kereked
Unalmas tán szemlélni a szépet?
hagyd csoda szarvas után futni a gyermeket!

Velence, 2007. június 7.

Kész akarok lenni

Mire elmegyek, kész akarok lenni
Minden fércelest készre befejezni
a „kimenő-ruhát” magamra venni,
semmit nem vinni, semmit nem vinni.
Nem hagyni életemnek elvarratlan szálát,
Csak a tapasztalatot, a hálát,
az életet köszönni, ahogy kitalálták,
hogy szállhassak, magamat kiterítem
s vadász sólyom szárnyán elrepítem.

Velence, 2007. június 7.

Szavak mérlegen

Szót, szó követ
A szó elhal, – vagy nem hal el?
A jó szóra jó szó felel?
Vagy szót szó csépel el?
Felelj!
Légy bírám és mentorom
ha vannak bennem segítő szavak
gyomrom bugyrában ne maradjanak!
De átok és szitok szavak ne hagyjanak
el akkor sem hogy ha bántanak.
Szót, szó követ –
és súlya van
ezért hát mindig mérlegelj
két réz tányér
rajtuk felelősséged:
mire mit helyezel,
merre billen a mérleg
nehéz kő húzza,
vagy könnyű pehely!

Velence, 2007. június 7.

Puha csenden át

A csend szárnyai öleltek át,
fehérek voltak és puhák
Csend Angyal elringatott
Pszt! Ne szólj, se sokat se nagyot.

Fülej a csendet meghallhatod
jönnek a belső válaszok.
Lélek-kapud ha megnyitod
önmagad magadnak megmutatod.

Ne félj hogy sérülsz, hogy megsebez
ez ismeret lesz a fegyvered
E fegyver – mi nem: kard ki kard!
Azt nyisd meg vele, mi eddig zavart!

E csend úgy érlel, úgy nevel
formál, súlytalan felemel.
Égi zenével ötvöz glóriát
Álom-Angyálnak ad tovább!

Velence, 2007. július 3.

Az elme oázisa

Forró homok
a nyár konok
hőjével lecsapott,
mint sivatagi sasok,
s a kiszáradt torok
teve lábnyomok
után lihegve,
oázisok illúzióját
kereste. Elméje
tavat teremt –
abból mohón iszik,
s elterülten
lecsillapodik.

Budapest, 2007. július 4.

Hosszú, forró nyár

Kiszáradt, forró patakmedrek
mint lázas ágya a betegnek
olyan a nyár – mi a sivatag
felől vágatott, majd lecsapott
nyomán a zsenge zöld mind
földre rogyott,
levegő után kapkodott,
mint a gyulladt torok.
Ki nap hevét nem kerülhette
sugár özön perzselte, égette
s a tüzes szekér láng lovának
lehelete a tegnapi tavaszt
megsemmisítette.
A remegő hó mögött
felhő sereg nyomul zárt,
tömör sorokban ellene
s a hőség vértéken
a jég-golyó zápor
hatalmi harcba kezd hirtelen.
Hőség és Vihar rombolva tombol,
hatalmon hogy osztózik?
a friss, tiszta béke győz, –
s a két acsargó – hőség és vihar –
fáradtan lecsillapodik.

Budapest, 2007. július 4.

Útra-való

Amikor keménnyé válik a szemed,
s félelemmel belemered a semmi-létbe,
majd előnti arcod a valami felé forduló
csodálat békessége,
szemed hunyva marad, figyel a fényességre
s már érdektelen az itt maradt boldogság,
vagy boldogtalanság szemfényvesztése.
Akkor tudhatom, neked már kitérták
azt a kaput, amin látják a belépni
érkezők a jelet: – ki ide belépsz, lelked
megmenekedett – földi pokloktól,
sorscsapástól, ugyan úgy, mint a földi
jónak káprázatától . Tested súlytalan
eleresztet ezer képpel körbe veszik
elmúlt életeid lelkedet. Ne félj hát –
lépj még egyet e léphetetlen fényösvényen,
s már nem kívül, már belül vagy,
már nem alant, hanem felül vagy
hová megérkeztél egy pihenőre,
két lét között nem heverőre,
hanem, hogy hallgass a tervezőre,
hogy elszámolj magaddal,
s túra zsákodba – a visszaútra –
majd bele tedd, megtervezett,
jól szervezett, újra váró, új életed!

Velence, 2007. július 19.

Én akartam?

A csend fátyol könnyeden lebeg
majd lábamhoz kúszik e hűséges szetter
függ rajtam ezer szemének ezer polipja,
túszának tekint, nem ereszt el.

Ne rázzam magam, hisz én akartam
e barlangba magam én vonszoltam
élhetnék sűrű fröcskölő létben
természetemmel,
vagy természetemmel ellentétben.

Velence, 2007. július 19.

4 x 4 soros*Átadás*

Ölelj át – susogta a tölgy –
 homlokod szorítsd kerges törzsemhez
 két szemed között feltöltelek,
 majd rezgésedből – gyökeremtől – koronáig
 én merítkezek!

Nem minden arany...

Nap- Fivérem kellene légy
 Ha én Hold nővér vagyok
 Térdig gázolhatnánk pipacsok tűzében
 de vakok köztünk a csillagok.

Milyen messze...

Száraz ág formálja arcod csontkeretét
 fölötte – mint hajad – libben a fa levele
 Milyen messze vagy már milyen messze?
 Mérhető-e bármi, is hol hiányodat a fény tölti be?

Kérdés

Hőség van – a rigó szárnyait ernyedten
 mint legyezőt teríti szét úgy pihen le
 fejét kissé ég felé fordítja, csőre távra
 nem tudom napfürdőzik, netán hűsöl-e?

Velence, 2007. július 19.

Csak az holt...

Csak az holt, kinek nem adnak életet,
akiben nem remeg fel szívünk vérének lüktetése,
ki után nem dereng fel senkinek emléke,
aki önként vonult a síri messzeségbe.
Ki után nem maradtak tettek,
kit már őseink is elfeledtek,
ki máshoz jó szóval soha nem szólt,
csak az holt, – aki soha nem volt.

Budapest, 2007. július 28.

Assisi

Költő volt Ő
türelmes mint a Föld
fejére nem királyi kéz
helyezte babér
az örökzöld.
Számára a koldus
volt a múzsa,
ki sebes lábát a
porban húzta
néhány réz garasért
bár göthös volt
és szegény, mégis
Ő mondott áldó szót
a pillanatér.
A lélekben gazdagoknak
a sivár szívűeknek
is azt üzenté:
most tegyenek
egy szikrányi üdvöt
másért, vagy
önmagukért
mert minden elszáll
mi e földi létben
egyetlen jó szót megér.

Budapest, 2007. augusztus 11.

Selyem-út

Költő vigyázz!
A pillanat elszáll,
pille lesz kit már
nem húz gubólya súlya
szárnyaló gondolatod
poros morzsákból,
táplálékként adja a múzsa.
Légy türelmes
míg érlelődöl
ne félj, hogy
szegény hernyó
vagy kezdetekben
ha lepkévé fejlődsz
selyem szál röpit
szép szavakkal
a kék egekbe.

Budapest, 2007. augusztus 11.

Virág-korszakok

Ifjúságom fehér lilium
víz-tükör alá merül

Ifjúságom vörös rózsza
bimbója múltba merevül.

Éltem délutánja őszi rózsza
hervadó szirma lehull esetlenül.

A hó minden korszakom beborítja,
s éltem száz virága – magját őrizve –
álomba szenderül.

Velence, 2007. augusztus 14.

Augusztusi éj alatt

Sötét éj-mezőn csillag virágok
Felettem csillag-szirommal szórt a tejút,
A Fiastyúk csibéit tereli
Fényes ívvel egy csillag-élet lehullt!

Számolom őket; hét kívánság
Tücsök kórus zümmögi mi-érrt?
Kérdem én is, hulló csillag hol vész el?
vagy üzenettel jött valakiért?

Zuhanó repülésben csillag merül felénk
Földünkről valaki távozott?
A lehulló csillag, s a földről induló
Félúton vajon találkozott?

Velence, 2007. augusztus 14.

A „megérintetthez”

Kit megérintett a szó,
– az én szavam –
ma már végtelen messze van.

De megérintette-e vajon
vagy én hittem
minden szavát vakon?

Mert én oly erősen hittem,
ki ismeri: „beszéded legyen
Igen-Igen, Nem-Nem!”

Az nem szólhat nem valót,
felkeresi a halót, ha az
esdve kéri, s reméli,
hogyan az ítéző szava,
az igazság maga.

Istenem mekkorát csalódtam!

Vigaszom vigasza, s rítusa
lett az írás, kódex mintájú
arany betű, kehelybe gyűjtött
sírás – mi vérré változott,
mivel az ítéző nem
áldozott sem időt,
sem áldozatot, – hagyott!
Hát érlelődtem,
könnyeimben megfürödtem,
fehér ingem felöltöttem,
vas-inakkal lábaimban

ember nyomát messze
hagytam, s úgy haladtam
mint a sasok
Istenem csak Veled vagyok,
Neked írom minden sorom,
nem töprengek a sorsomon,
s mi embertől nem remélhető
mert hát az ember esendő –
hogyan magát megtagadja,
gyengeségét önbevallja,
nem várok semmit – senkitől,
a várakozás megöl,
a Te erődtől buzdulok
újra és újra indulok,
előttem zárandoklatok.
Útjaimtól azt remélem
Szavam Téged kell érintsen
Te üzend ezt szeretettel,
akkor beteljesíttem.
Kódexem majd behajthatom
végig mentem minden soron
s a könyvet Neked ajánlhatom!

Budapest, 2007. augusztus 20.

Galapagos

A pöttyös rája, mint
öreg hölgy pongyolája
szárnya, terül szét az
óceánba, korallok
pompája felett járva
víz mélyi legelőn
teknősök sokasága,
három dimenziós világ
áttetsző, valószerűtlen
állatok kék-sötét hazája.
Fent kövült vulkán fodrokon
szulák fészkelő tanyája,
landolásuk Boingek mutatványa.
Ne tűnj el Te is
szépséges ősz-egység
sziget-gyöngyöket érlelő
katartikus habok
ég-mélyi hulláma.

Budapest, 2007. augusztus 20.

Egyetlen madár

Megcsikordul lelkemben
a tél rozsdás kapuja,
dideregnek bennem
a nyári gondolatok, s a
halban dús vizek felett
rabol egy kárókatona.
A kormoránok evezős
lába surrogva a vizet súrolja,
majd elhúz a nádas felett
e fémfényű halászmadarak raja.
Elmúlt a nyár, csendben les
a világnélküli sötétség,
ha nem lennék erős, talán félnék.
Nem kell, hogy sötét legyen a tél
mindenben ott rejlik a csoda,
beragyoghatja a kozmikus fény
szeretetünk hópehely-virágú mosolya.

Budapest, 2007. augusztus 30.

Régi újságképek

Fekete- fehér képeken
mély sötétség a víz-elem
a hajó test meg sem mozdul
a hajólánc mégis megcsikordul
az emlékek óra-művein.
Az ellenség a partokon les
kamikazek készülődnek
a béke hűlt helyin.
Felszított lángok dideregnek
 kozmikus vibrálást vetnek
a víz megtorpant fodrain.
Egy szörnyű éjből mindent látott
az örök végtelen látnok
e tenger mélyre süllyedt világot
már nem zavarja más
csak a kormoránok!

Budapest, 2007. augusztus 31.

Engedd el

Szent sírokon lépdél át az éjféli
a templom kertben egy fűzfa búsong
maga alá húzza lábát a harang
öblös torkában csak a csend-zene bong.

Kísérem a holdat mint az alvajárók
pedig oly igazán éberem vagyok
messze kerülnek a békés álmok,
szememben csillag-pillanat ragyog.

Új ős-káoszt támasztott a világ
ember műve fordult nem remekbe,
vad hírekkel zaklat fel minden...
hogyan legyen így nyugodt az este?

Mindennek kitaposott rendje volt
ember s állat az ösvényét tudta
most magjában sül meg a virág
mintha évszakok fordulnának vissza!

Tudatom kérlek, csendesedj le
küldj békés álmot minden nyugtalannak
Engedd el az anyagi világot,
kristályágyon adj helyet a tudattalannak.

Budapest, 2007. szeptember 5.

A titkon működő

Ebben a pillanatban
a szívem csendeset dobban
kinyitja a kis zsilipet
s a friss vér neki ered,
hogy megtöltsön ütő-
és hajszáleret.

Ebben a pillanatban
a tüdő kitágul, vesz
– áron alul – egy mély
lélegzetet, hogy tiszta ózon
híján oxigénnel töltse
minden sejtemet.

Ebben a pillanatban
lábam még pihen,
csak fejemben cikáznak
gondolatok, szürke,
tekervényes úton,
tehát nem a semmiben.

Ebben a pillanatban
nézem az esőt,
mi sűrűn messzi magasból
ered, szimatolok kávé illatába
kezem a csésze szélén
jólesőn meleg.

Ebben a pillanatban
csak a pillanat van
s mindennek pontos rendje
– ha fel nem borul –
lelkemnek nem tudat a gazdája
a tudattalan másképp „tudatosul”.

Budapest, 2007. szeptember 6.

Éjfél

Az éjfél mint vadász a magaslesen,
figyelt csendesen, majd halkan
belopakodott, kézen fogta az órát
kecsesen léptette mutatóját,
mint ki hölgyét viszi táncba,
az óra a tizenkettőt járta.
Az éjfél keresett, de nem talált,
lassan körbe járta a szobát,
nem talált hisz a Tejúton jártam
ringtam csillagok ringató karjában.
Itt tartott rabként a látomás,
az a különös éji varázs, hogy
egy Nyilas les egy Oroszlánra,
de íját sosem húzza fel támadásra.
Hogy Kos vágat a Halak után,
kik elúsznak minden éjszakán,
hol a Rák egyet lép előre kettőt hátra
csak a Mérleg lehet a bírāja.
Maradnék, de halványulni kezd az ég
ezer sziporkája, s egy hajnali kósza
szellő visszaröpített az ágyra,
s lelkem szomorú-boldogan bújik
vissza kihűlt vackába.
Talán kis álom maradék a lant-zene,
s hogy valaki belefönt karjába.

Budapest, 2007. szeptember 22.

A butaság

A butaság ítél,
más kárán a butaság kacag,
butaság önt el szó özönnel,
aki tud, az megfontolt, hallgató.

Ma túl sok a beszéd,
az elmélkedés kevés,
a butaság bővizű folyóként locsog,
tedd elé a bölcs, csendes gátat
ahelyett, hogy fáradtan hallgató.

Nem bölcsnek születtünk,
s azzá válni egy élet is kevés
nem szégyen a sok tévedésünk
lassan vezet a megismerés.

Ne rejtjük el a butaságot,
sötétben lehet alattomos,
küldjük iskolába, hangolják át
csiszolják fényesre a Mester-dalnokok!

Budapest, 2007. október 24.

Jöjjetek női poéták

Falakat hiába rombolunk le
 ha haragból, szavakból,
 új falat emel a gyűlölet.
 Cibáljuk, – ha van még valahol –
 majd magunk kovácsolunk vasfüggönyöket.
 Szöges drótból kerítést magunk húzunk,
 hogy egészből metsszen két felet,
 a feltépett seb mindig frissen vérzik
 nem elégít ki a bosszú,
 sóval hinti be szenvedésedet.

A harag mint a futótűz terjed
 újra és újra támad és harap
 ha bensőd bosszú vágytól dühöngeni akar
 örökké ezer és egy oka marad.

Támadhatnánk török, tatár ellen,
 piszkálhatnánk a vackán nyugvó ebet
 Attila hány kilőtt nyíláért vehetne revansot,
 ezer év után is, de ki? miért? és minek?

Szaladin tisztelte ellenségét
 a berontó, pusztító keresztesekeket
 ma más földről támadják, tapossák
 idegen bakancsok az imaszőnyeget.

Egyetlen őstől valók vagyunk ma is,
 Testvérek! Káinok és Ábelek!
 Százezer év is kevés, hogy megértsük
 ember farkasa ember – nem lehet!

Jöjjetek női poéták, mesére, imára
szerelmes dalra hívjatok
a háborúkból most már elég volt,
férfiak éljetek, öleljetek, ne harcoljatok!

Budapest, 2007. október 29.

Hold-keringő

Hol? a Hol-d?
Kibukkant, majd elbújt
valahol.
Egy holdam a földeken,
egy holdam az égbe fenn
földi holdam sarló vágja
égi Hold sarlót formálja
földi holdam megművelve
fénykévéjét rávetette
Hol a Hold? holdkóros
folyón, tavon masíroz
minden vízben megfürdik
Hajnal pírral eltűnik.

Budapest, 2007. november 5.

Egy hajdani tél

Ahogy mondani szokás:
nehéz időket éltünk,
jégpáncél feszült a világban,
de gyermekként ebből mennyit értünk?

A „rianás” ha közel szólt,
ijesztő volt családban, házban,
összebújtunk mint a hódok
a víz-alatti fa-rönk várban.

Telenként fűtetlen maradt
zord hidegben is a szobai kályha
tűz csak a konyhában égett,
a kendő alatt sült krumpli várt vacsorára.

Villanyt későn kapcsoltunk,
utcáról fényt adott egy lámpa,
az alma és a sütőtök illata
árasztott hangulatot a családba.

Anyám forró téglát bújtatott
ruhába tekerve a hideg ágyba,
ne fázzon a három gyereknek
dunyha alatt legalább az álma.

Szánkózni egyszer jött velünk Apám
siklottunk, nevettünk milyen jó volt,
talán kilencszázötvenöt telét írtuk,
milyen hó volt, milyen hó volt?

Melegszik a Föld – a tél olyan halott,
A néprádió már rég elhallgatott,
Hosszú telek, család mind elmúltak,
Apám tél-esti, igaz meséire gondolok.

A gáz takarékon pislog,
hiányzik család és régi illatok,
fehér köntösű friss hó takarj emlékekkel,
melegítsen át amíg itt vagyok.

Budapest, 2007. november 5.

Egy nap hazamentem

Egy város perem mindig kies hely,
vagy lomok tárolója, gaz benőtt ugar
Az én városom bővülve gazdagszik
hegykoszorúi smaragdjaival.

Óriás bükk-őrzők vigyázzák
égig érő ezüst lábakon
ős-kohó áll, új kohók halódnak
város tüdőn, öreg Hámoron.

A zöld tó visszapillantó a strázsának
oda meríti a Palota is fényes szemeit,
barlang mélyek tartják tenyerükben
karsztvizeknek tiszta ereit.

Hol a kis vasút játszva kanyarog,
József Attilának lábai alatt
Lilla vízesése omlik, s be fut bújócskázva,
fákkal kacérkodva a Garadna patak.

Alig ocsúdtál az ámulattól
már Diósgyőr négy tornyát kapod
szilárdan Vár lankuló hegy futam, s
lant muzsika hozza vissza reneszansz korod.

Diósgyőr, 2006. május – november

Fák tetejéről

Majomkenyérfák elefánt lába,
éjszaka kinyíló tölcséres virága,
mint hulló csillagok nyalábja
úgy tárulkoznak nektáros bibével
a madagaszkári éjszakába.
Ezért a csodáért elmennék
a világ egy másik sarkába,
ahogy felmásznék még ősi
mamut fenyők tíz emelet
magasába, regénnyel kezemben,
mint gyermekként tettem
terebélyes diófákon a kert
békés, lomb zugába
hová legfeljebb macskák
foszfor-szín szeme kísért fel
világítani vékony karú másik ágra.
De virradatkor már csak
álmok repítenek,
illúzió helikopterek vetnek szelet,
hogy száz falat felemeljenek,
melyek gátolják szabad csellengésemet
képzeletem lenyűgöző tornyai felett.

Budapest, 2007. november 11.

Mindnyájan, Barátaim...

Megérkezőnk a földi létre, hogy barátokra is lelünk
időre kimérve, ki hosszúra, ki kevésre!

Szemünk még rebeg, riadtan keres
angyal emléket hordunk még, aki vezet,
de köröttünk ember arcok,
s minden oly idegen, rémületes.

lám mellettem egy testvér,
ki fölém hajolt, könnyem törölte le,
később óvoda kapujáig kísért,
biztonságot adott gyermeki testvér keze.
Ő volt első barátom!

S néhány tél után sok szabad nyáron
már más barátok is vártak,
kik kíváncsiságom nyomában velem
mezőkre, patak-partokra jártak.

S e jó illatú, falusi világban
leülhettem istállók küszöbére,
tipegő nyulakat köszöntve,
lovakkal, borjakkal nyelvükön beszélve.
Hallgattam őket, s ők meghallgattak engem
csodálkozásukat titkolt figyelemmel.

És barátommá vált egy ős platán,
kit átölelhettem minden év nyarán,
karommal derekát át nem értem
de Ő megértett, ha a messzi eget néztem
bólogatott, levelet küldött ha lombja alatt
heverésztem.

Majd barátaim lettek a könyvek,
a betűk, a sorok, a fejezetek,
kik oly sokat adtak fejemnek
neveltetek ti mind, bőr- vagy könnyű

kabátba bújtatott könyv-remekek.
S egy este megértettem, barátom az Apám
ágyam szélére ült, vigasztalt bölcsesség halk szaván
amikor szentül hittem a szerelem kínja, maga a halál.
S amikor életem társát – lélek-társam megtaláltam,
remény-szirmokat szaggatva kántáltam
egy fohászban: – Barátság – Szerelem
e kettő kell nekem!
S e két csodát többé el nem engedem:
Barátság – Szerelem!
Barátság – Szerelem!
S a barátok egyre sokasodtak,
vagy elkísértek vagy csendesen elhagytak,
de mindükkel nagyokat beszélgetek,
kik itt vannak közel, s veletek is, kik elmentetek!

S barátom lett a halál. Barátommá fogadtam!
Ha majd érkezik és engem keres, fogadjam
azzal a tudattal, hogy életem – mi végig az enyém volt –
egy Barátomnak adtam!

Budapest, 2007. november 18.

Kis téli csend

Pilláit lehunyta a tél
 fejére az ég köd-sapkát nyomott,
 színes fűtök nem lógnak alóla
 a jeges szél reggelre mindent ellopott.

Hózáport zokogott a tél
 szemöldöke sprőd-szálú, zúzmarás,
 riadt, éhes őz-csapat torpan, –
 neszre figyelnek, s ez nem rügy pattanás.

Fázós mellényben topog egy madár
 csupasz lábnak a vaskorlát hideg,
 feje lekókad, torka nem trillázik,
 nem ez az ideje, s hát nincs is kinek.

A sírokat hólepel borítja
 dőlt keresztben egy név fázón megremeg
 én is itt voltam! mutat székszávon
 annyit, hogy negyvennégy telén született!

Lehunyt a deres szemét Tél-Apó
 város és erdő elcsendesedett,
 hagyjuk kicsit ez áldott fehér csendet
 zaklatott dübörgésünk ne zavarja meg!

Budapest, 2007. november 26.

Hajnali elmélkedés

Nyitott kapu vagyok-e én, vagy
huzatos ház, melyen átjár a szél?
Képes vagyok-e nyitni másokat,
vagy szívem rozsdás, kulcs nélküli lakat?

Tudok-e menni, ha menni kell,
marasztalok-e, aggódva valakiért?
vagy csak húzom a falakat, másnap lerombolom,
s siránkozom a romok tetején?

Csak úgy csapódom, mint gazdátlan kutya
ki rúgástól, simogatástól egyformán fél?
Szabadság, vagy szerelem, nem kell választanom,
mi köt, mi old, mi mennyit ér?

Szabadságom már mindenki visszaadta,
szerelem hűséggel nem engem kísér,
csak elmélkedem kicsit még magamról
hogyan épp most? – meg hogy mivégre?

kint vijjogva fütyül a szél!

Budapest, 2007. november 28.

Engedjétek el...

Engedjétek el akik elmentek,
 hogy folytathassák ők is útjukat
 A lét számotokra már nem lesz ugyanaz,
 de a szeretet lenyomat beégett, megmarad.

Engedjétek el akik elmentek,
 a könny, a fájdalom gúzsba köt.
 Két világ között a lélek szárnyatlan vergődik
 engeddd el, fogadd el, – így lesztek örök...!

Budapest, 2007. november 28.

Tükröm homálya

Tükröm elhomályosította a pára
 hogy senki ne lássa könnyek gyöngyeit
 ahogy peregnek le a sárba
 mint virág kehelybe –
 temettem arcomat
 az idők végezetére várva.

Budapest, 2007. november 28.

Kortyold az édest

Az édes méz – mézédes
a gyümölcs – gyümölcsöző
mérgezett nyíl – mérgesen ölhet
mint a gondolat – mi hatalmas erő!

Kortyold hát az édest
az ép ész – nem zavart,
vágj a jóra, nevelj virágot
eszed azt teszi, amit TE akarsz!

Bosszúra bosszút ne pazarolj
„gyöngyöket ne szórj a disznók elé”!
Teremts magadban édeni világot,
s e teremtést hozd a világ elé!

Budapest, 2007. november 28.

Ósi földön

Rőt, s arany fény
kúszik le Palmyra
oszlopain a hegyek
mögött, s még ott
kering ezer évek
reszkető emléke
kő-fenségekbe vésve
él a csend végtelenje
rezgések őrzik az időt
a történeteket,
mit nem rabolhatnak
el kósza szelek,
a világ minden korszaka
mindig újra ébred,
vihar földrengés, vagy
Te ember
hiába temeted!

Budapest, 2007. december 1.

A harmadik vasárnap

Harmat hullott,
s dermedt dérré
e sötétség már a tél
ködösen ránk fonódó
szellem, ölel
hűvös lehelettel fénné.
Feltörve az égi ugar
csillag rögök gurultak szerte
apró lámpásként himbálózna
az adventi csendes este.
Fényes holló
fekete szárnyakkal
palástja alól,
éteri csengő hanggal
érkezik az ezüst angyal.
Még egy hét a sötétség vége
sziporkázik karácsony szent éje,
jászolba lehelve már születik
a szeretet és a béke.

Budapest, 2007. december 16.

Tavaszi szél

Pendül a szellő, sűrög-forog
mint boldog kis kobold elrobog
szerte szét szórja szirmait
elhagyja lágy-szárú virágait.
Szél válik belőle, tovább repül
bokor ága közt megszelídül,
pelyheket libbent egy fészeknek
csókot dob virágnak
sárgáknak, kékeknek,
egy újságot felkap és lapozza
szemetes dombra csak rádobja
elnyargal, sapkát ellopja
kacagva fűz sálba csavarja.
Orrodát pirosra paskolja
fák rügyét hirtelen megnyitja
lány arcát pirongva pirítja
látszatra semmi sem aggasztja.
Szél kamasz vidáman így tekereg
a világ tőle már elevenebb
a tavaszt szélvészfént ő hozta
tél – subát jól össze kócolva
őszig – a fogásra feldobta.

Budapest, 2007. december 16.

Az első napsugarak

A nap kilőtte napsugár nyilat
két fa között parányi földre szállt
a hóvirág kíváncsin kikandikált
mikor kilőtte második nyíl sugarát
jégcsap-fürt megadón megadta magát
elolvadt szinte nem bírta tovább
az áldóan meleg cirógatást.

Budapest, 2007. december 17.

Csak kérdezem

Felborzong bennem a lényeg,
az igazságban mennyit érek?
Az időtől érik-e a lélek
mennyi a hamis mit megérzek?
Mit viszek másoknak magamból?
Kihasítok-e a nagyból
egy meghatározó kicsi részlet
mit feláldozok az egésznek?
Magas hegyekre száguldozom
vagy magam csak porba rajzolom,
gondolatot pingálok papír falakra
ecsetvonásban hátra hagyva
az anyaggá sűrült semmiséget
porrá el csak lélekben égek?

Budapest, 2007. december 23.

Csodavárás

Ünneplő ruhám a téli este,
gyémánt függőit mind felvette
hópelyhek csizmába bújva
botló léptekkel vittek útra.

Fehér galambszárny a reggel
puhán ráborult a tájra
selyem pelyhes béke duruzsolt
kályha étke, izzó parázsa.

Elébe indultam, simulni karjába
Ő jött felém útközi találkozásra
ölelhessem, ne várjon lelkem
sokáig a Benne érkező csodára.

Budapest, 2007. december 23.

Honnan hallom?

Honnan, honnan hallom
ezt a halhatatlan,
levegőn átrezgő éneket?
sikoltás-csíkot szakító
két kezét
rajzol a gyertya fénye
égő csipkebokor,
lángja visszacsókol az égre.
Boróka ágak közt elhamvadó
dal simul rám – szeretsz?
Honnan, honnan hallom,
hogyan nevelsz?
Már nem fáj, hogy vársz
mindegy milyen messze
szívemen rezeg át a hang
ott a fészke – megkereste.

Budapest, 2007. december 25.

Amíg nem késő

Engedd kelyhedbe a méhet,
hogy bibédről vihesse a mézet
mert szirmod elhervad, a tél beáll
s akkor feletted sem donganak már.
Páncél gubóban lesz lovagod
megfagyott álmodás ha most hagyod,
hogy úgy szálljon el, hogy nem tudod
a méhek csókja mily varázslatos.

Budapest, 2007. december 25.

*

*

*

*(kedves olvasó, hogy eddig olvastad verseimet, ajándék-csokrot
nyújtok át Neked – mi epigrammákból köttetett)*

ÉDEN – FÖLDÖN

(Ezer év – röviden)

Lassan épülök mint a cseppkövek
ezer éveket élek, hogy fejlődjek
egyetlen lélek-réteget!

✱

Nincs neve, hogy száz neve lehessen,
nincs formája, hogy mindenben megjelenjen
nincs határa, hogy mindenre kiterjedjen
s mintha egyetlen volnék, magához öleljen.

✱

Térdén ültem Istennek,
Ő egy égi csúzdán leengedett,
megérkeztem, s – adott időre –
testformába zártam lelkemet.

✱

Amíg félelem tart fogva, hogy a halál jön el,
addig jobbágya vagy magadnak,
szabad nem leszel.

✱

Ha áldod az Istent, tiéd a világ
mert e világban Isten téged áld.

✱

Tenger sós könnyek peregetek,
arcodon vihara dúlt lelkednek.
Nem értetted, ki szeretni nem tud,
azt szeretni százszor nehezebb!

✱

A csend lapult a föld felett,
fülét szorosan rátapasztotta,
s a mélység moraját hallgatta.

✱

Minden földi jót megkapok, minden egyes reggel,
hogyan élek vele, magam dönthetem el!

✱

A nap egy fényes csíkot húz, pírjával a falon,
rajtam múlik mivé teszem fénnyel ébredt napom.

✱

Az esőcseppek ott remegnek vékony faágakon,
a fény-gömböt látom benne, vagy az esőt szidom?

✱

Semmi vagyok, ha semmit teszek,
tetteim adják meg, hogy mivé leszek!

✱

Ő lenyúl érted, Te felnyújthatod karod,
csak akkor éred el, ha magadat Ráhagyod.

✱

Te megmondsz mindent legbelül, hallgatag,
Annyi lesz gazdagságom, mit Tőled befogad.

✱

TE alkottál, s most alkotó vagyok,
ha fényt vetsz el belém, akkor ragyogok. (akkor aratok)

✱

Elültetett magod, születendő lelkem
szeretet, fény-meleg kell, hogy ki is keljen!

✱

Kép előtt térdelve szód hiába kérlel,
majd ha belül térdelsz, hozzá akkor ér el!

✱

Ha félsz, félelem vagy, ha vakmerő, merő vakság,
ha képmásom vagy, a világot Neked adják!

✱

Ha Napba nézel, ne vakítson el,
szikrát ad, tüzet gyújt, s benned hamvad el.

✱

A messzeség Tebenned, a közel oda fent
ha elindulsz, utadon majd az Út vezet.

✱

Ha elindulsz, ne tétovázz, járj meg minden szakaszt,
ne rövidíts, magad csapod be azzal mit kihagysz.

✱

Úton járva felfelé nézz, sosem botlasz el,
földön hordott tekintettel sosem juthatsz fel!

✱

Ha megőrzöd és nem bocsátod a kapott sebeket
Gyógyíthatatlanná teszed magad, tested, lelkedet.

✱

Ha Egy-é válsz a Mindenséggel, Egységes leszel
Láva omolhat házadra, lelked nem vesz el.

✱

Ha batyudat idelent nehéznek érzed,
odafönt könnyű lesz a léted.

✱

Ha idelent életed könnyelműn éled,
odaát súlyos lesz a vezeklésed.

✱

Tapasztalataid életről-életre viszed át,
csak születéseddel feleded ezt a csodát.

✱

Isten ihletéből született az ember emberré
Az ember Istentől válik ihletetté!

✱

Tárgyak, – feléd lihegnek a vágyak
Aztán megértjük; a tárgyak tárgytalanná válnak.

✱

Ha bízol, szőlő érik, búza terem, hullik manna
Ha nem bízol, ki lesz aki enni adna?

✱

Szemed fényében lelked világít, – ne hibázz!
Lelked épségére, mint szemed fényére úgy vigyázz!

✱

Baljós szavak lesújtanak, vigyázz reájuk nagyon.
Átkot ne szórj hát senkire, mert magadat sújtod agyon.

✱

Puskák és könnyek csak e léten vannak,
ha elhagytad, mosolyod már hárfát hallgat.

✱

A sas az égen körözve a földre figyel,
szabad röptét a földről nem érheted el!

✱

Gyökerem a föld mélyébe kúszik,
hogy a mélyben táplálékot nyerjen,
koronája ettől egyre nőve az egekbe érjen.

✱

Leheleteddel megszülettél, lélegzetek sora az életed,
míg lelkedet végül kileheled!

✱

Ha lelked könnyű, mindig felfelé szállna,
ha terheket kötsz a lábra, itt tart a súly a Földön állva!

✱

A kölcsön kölcsönös, mit a Teremtőtől kapunk,
tetteink döntik el, mily súlyos lesz a kamatunk.

✱

Szívedtől indul a vér, szíved jelzése; szív-verésed
minden sejt-magodba első dobbanását vészed!

✱

Egy darab márvány, rajta vésett betű – úgy hiszik ez
 emléked –
én tudom, nem az emlékművön kell felkapaszkodni –
 Érted!

✱

„Csak kérj és én megadom!” – Micsoda hatalom!
Méltatlan vagyok, mégis elfogadom, hogy méltó lehessek
kérni – ha már feladom!

✱

Szerелеm ideköt, földi örömök
valódi szerelem – ami vár odafönn – az örök!

✱

A Semmi sem semmi!

Ha a Semmiből létrehoztam Valamit
akkor érek fel hozzá haza menni!

✱

A Kezdet és a Vég eleve elrendelt!
A kettő között pont én, milyen pont vagyok?

Tartalomjegyzék

1. A természet együtt él	5
2. Még keveset éltem?	6
3. Pálya-módosítás	7
4. Ne illúziók	8
5. A kereső	8
6. Választottam	9
7. Éveim gyúlnak	10
8. Gyermekeim	11
9. Nem én voltam	12
10. Merénylet szavak ellen	13
11. Tekinteted már hiába keresem	14
12. Hagyaték	15
13. A Hold látogatása	15
14. Az alagút végén	16
15. A Tűz-madár	17
16. Távoli muzsika	18
17. Felhőktől-felhőkig	18
18. A Föld súlya	20
19. Szépségnek romlása	21
20. Ami vagy	22
21. Ujjongó	22
22. Fészek építőn	23
23. Ködben marad	24
24. Hátra hagyott szavak	24
25. Magányosan	25

26. A tűz románca	26
27. A férfi könny	27
28. E tüzet nem táplálom	28
29. A szomorú utas	29
30. Fényt akarjatok	30
31. A Szent-Márton hegyen	31
32. Körforgalom	32
33. Porrá leszek	33
34. Egyek voltunk	34
35. Tiltott gyümölcs	35
36. Ébredés	36
37. Miért?	37
38. Kész akarok lenni	38
39. Szavak mérlegen	39
40. Puha csenden át	40
41. Az elme oázisa	41
42. Hosszú, forró nyár	42
43. Útra-való	43
44. Én akartam?	44
45. 4 x 4 soros	45
46. Csak az holt	46
47. Assisi	47
48. Selyem-út	48
49. Virág-korszakok	49
50. Augusztusi éj alatt	50
51. A „megérintetthez”	51
52. Galapagos	53
53. Egyetlen madár	54
54. Régi újságképek	55
55. Engedd el	56
56. A titkon működő	57
57. Éjfél	59
58. A butaság	60
59. Jöjjetek női poéták	61
60. Hold-keringő	63
61. Egy hajdani tél	64

62. Egy nap hazamentem	66
63. Fák tetejéről	67
64. Mindnyájan, Barátaim	68
65. Kis téli csend	70
66. Hajnali elmélkedés	71
67. Engedjétek el	72
68. Tükröm homálya	72
69. Kortyold az édest	73
70. Ősi földön	74
71. A harmadik vasárnap	75
72. Tavaszi szél	76
73. Az első napsugarak	77
74. Csak kérdezem	78
75. Csodavárás	79
76. Honnan hallom?	80
77. Amíg nem késő	81
ÉDEN – FÖLDÖN (Epigramma-csokor)	83

1490 Ft

“Az írásaim én vagyok!
Hangulatok – gondolatok!
Magamból mindent átadok,
nem tartogatok, talán így adhatok
elcsendesülést, harmóniát
Emberért, Földünkért
kiáltozást,
hogy szebben csináljuk tovább
amíg lehet,
e nagy ajándékot
az Életet!”

ISBN 978-963-87769-3-8

9 789638 776938 >

<http://podpress.hu/BodoCsibaGizella/>